

Med Hensyn til Eksportprisen hævdede Landbruget, og som det synes mig med Rette, at denne Pris ikke burde fastsættes efter det Prisniveau, som var tilvejebragt her i Landet efter en indbyrdes Afvejning af Producenternes og Forbrugernes Interesser, og som opretholdtes ved store Millionofre af Staten, men at den burde fastsættes under Hensyn til Prisniveauet for de Varer, vi modtog til Gengæld for de Varer, vi udførte. Naar eksempelvis det ærede Medlem har nævnt 55 Kr. for 1 Td. Sæd som en vanskelig forklarlig Pris, ligger Forklaringen dog lige for, eftersom den norske Industri forlangte 55 Kr. for en Sæk Salpeter, og Sæd- og Salpeterprisen normalt fulgtes ad i de to Lande.

Naar det ærede Medlem har omtalt, at Handelen har en særlig Evne til at bevare og opretholde hele det gode Forhold til Køberne, saa maa dette ikke forstaaes, som om det gode Forhold under disse Aars Vareudveksling paa nogen Tid har været truet. Tværtimod, disse Aars Vareudveksling har tjent til at udvide og styrke det gode Forhold Nordens Lande imellem. Men det har naturligvis for os været noget af en Vanskelighed, at det hos vore skandinaviske Forbindelser blev mærkbart, hvad der nu ogsaa er proklameret, at det ærede Medlem i sin Egenskab af Formand for Vareudvekslingsdelegationen samtidig med, at han fandt det nødvendigt, at vi accepterede den norske Salpeterpris, stillede sig kritisk overfor den tilsvarende danske Kornpris, og at lignende Forhold paa andre Omraader af Vareudvekslingen var til Stede. Naturligvis kan man opnaa et godt Forhold til sine Forbindelser ved at betale deres Varer dyrt og sælge sine egne billigt, og den, der forfægter en saadan Omsætningsteori, kan opnaa stor Yndest ude, om end denne neppe tillige bliver Udtryk for Beundring, men Omkostningerne ved denne Yndest og denne Tilfredshed kan ogsaa blive for store, og da det ikke her drejede sig om Salg og Køb af Industrivarer Landene imellem, men for en væsentlig Del om Køb af Industrivarer og Salg af Landbrugsvarer, er det forstaaeligt, at man i Landbruget nærrede Betæneligheder ved at erlægge Omkostningerne. Derfor satte Landbruget ogsaa i det store og hele sin udenlandske Pris igennem, støttet af Regeringen, naar der var Behov derfor. Det er altsaa en Vildfarelse, naar det ærede Medlem i sin Tale drager den Slutning, at det er Statsmagtens Tilstedeværelse i Vareudvekslingen, der har med-

ført de af ham paastaede Vanskeligheder. Der har Erhvervene imellem været en Forskel i Opfattelsen af deres økonomiske Interesser, som Staten har mæglet imellem og taget Stilling til, i nærværende Tilfælde ved at give Landbruget Medhold. At dette er sket med Rette, kan ogsaa slutes deraf, at det ærede Medlem paa et senere Punkt i sin Tale gør opmærksom paa, at fremmede Lande rimeligvis i Fremtiden vil forsøge at forbedre deres finansielle Status ved at tage de bedst mulige Priser for deres Udførselsvarer, og „utvivlsomt“, siger det ærede Medlem, „vil vi derigennem komme til at bære vor betydelige Del af Krigsomkostningerne, og den, der var i Stand til at se ind i Fremtiden, vilde muligvis opdage, at den tilsyneladende Rigdom i Danmark om nogle Aar vil vise sig at være stærkt formindsket, fordi vi ikke for vore Udførselsvarer kan opnaa de høje Priser, vi maa betale for vore Indførselsvarer som Kul, Jern, Gødningstoffer etc.“ Den indre Sammenhæng i det ærede Medlems Forudsigelse af den kommende daarligere Balance og hans Beklagelser over, at vi i Krigens Tid har søgt at opretholde en god økonomisk Balance, er ikke aabenbar.

Der er ogsaa et andet Punkt i Talen, som berører Landbrugsforhold, som jeg ved denne Lejlighed gerne kort vil berøre, fordi det paa Grund af Udtryksmaaden kan blive mistydet. Under en Omtale af Forhandlingerne om Overenskomsten med Amerika udtalte det ærede Medlem: „Hvad var da de egentlige Vanskeligheder, der stillede sig i Vejen for Afslutningen af en Overenskomst? Herom kan der nu uden Fare tales med en vis Aabenhed, og det kan da siges, at Vanskeligheden ikke fandtes i den Del af Overenskomsten, som direkte berørte Erhvervsorganisationerne. Vanskeligheden laa derimod i Hensynet til Udførselen til Tyskland, idet de associerede Magter krævede denne Udførsel stærkt begrænset“. Til Forstaaelse af denne Bemærkning maa det fastholdes, at de Erhvervsorganisationer, som det ærede Medlem taler om her, ikke er samtlige danske Erhvervsorganisationer, men Handelens og Industriens. Naar der skal tales „med en vis Aabenhed“ om disse Forhold, maa de erkendes, at vor Handel og navnlig vor Industri paa vedkommende Tidspunkt ikke interesserede Vestmagterne synderligt, fordi de ikke formentes at kunne være der hverken til Nytte eller til Skade. Derimod havde Vestmagterne Opmærksomheden henvendt paa vor Skibsfart og paa vort Landbrug, forsaavidt som de mente at kunne